

Een Keuze.

vragen? — Of 't niet doen? — 't Was wel gek, want eerst had ze het toch zelf goed gevonden, toen hij wegging.

In dezen stillen, donkeren avondval, nu het duister al voetje voor voetje de kamer intripte, voelde ze zich, vol angst, zoo ingeleefd met alles rondom, dat ze niets liever wilde, dan zonder de gedachten van spoedig weggaan, ver-diep in zich laten stroomen de gezellige innigheid van half-duister kamertje en den rond-doomenden schemer uit den grauwen hemel.

IV.

Hij had haar de groote vraag gedaan. Wou ze overkomen? Het was hem voor den wind gegaan en hij had nu genoeg overgelegd, om haar te kunnen onderhouden.

Een plannetje had hij ook al gemaakt, waarin hij haar schreef, hoe en wanneer ze reizen moest. Geld zou hij haar spoedig oversturen.

Die brief had haar overvallen. O, ze verlangde wel naar hem, ze wou wel graag gauw komen. Maar — ze moest dan weg, alles hier achterlaten.

Ze had haar best gedaan, zich lossen te maken van wat haar omringde: Roel ging toch boven moeder en haar huis, haar meubelen, met al de kleinigheidjes, waarvan ze hier zooveel hield, zou ze daar toch ook krijgen.

En dáárop waren haar gedachten steeds teruggekomen, was Roel maar hier, in haar stadje, of in een andere plaats, niet zoo ver weg, dan zou ze geen oogenblik gearzeld hebben. Moeder zou ze dan nog eens kunnen terugzien en de omgeving hier ook.

Maar alles was ze nog vaster aan zich gaan voelen, als waren al de kleine dingen, die haar omringden, voor haar onmisbaar.

Zou ze ook wel dúrven: alleen zoo'n verre reis maken!

En dan moest ze eens de boot missen, of den trein. En wie weet, met wat soort menschen ze al dien tijd op die boot zou zijn.

Ze had er moeder overgesproken, en die vond het ook niet goed. Neen, Roel moest zelf maar komen, om haar te halen, 't kostte

wel meer geld, maar zóó stond ze haar dochter niet af.

En nog een heeleboel meer had moeder gezegd; zonder te willen, duidelijk blijken latend, dat zij ook erg, heel erg, tegen Rieks weggaan opzag.

Die had geantwoord, dat ze niet dorst, moeder haar niet alleen reizen liet. Hij moest maar overkomen. Het spijt haar wel erg, schreef ze er bij, dat ze dan zooveel langer bij elkaar vandaan zouden blijven.

Toch hoopte ze, heel in stilte, zonder het zich te bekennen, dat hij nog niet zoo dadelijk zou komen. Want kon ze hier zoo maar weggaan? Ploeterend moedertje met lastigen zoon achterlaten? En al kleine liefheidjes van huis en stadje?

V.

Vroeg was Loo al wakker. Hij had slecht geslapen. Wel tien keer op zijn minst was hij dien nacht opgeschrokken. En telkens door diezelfde droom: Een doosje had hij, met een deksel er op. Dat hield hij stevig vast, zijn hand er onder en zijn duim erop. En als hij die duim ook maar even losliet, dan sprong, met een schok, het deksel omhoog en kwam er een klein levend ventje uit. Het was heelemaal naakt en zoo hard en koud als marmer. Nóg moest hij aldoor rillen om dat witte koue van zijn lijf. En als het ventje dan overeind stond, met zijn klein kopje, zoo groot als een geele stuijer, begon het er mee te knikken, dat hij er akelig van werd, met een woede, als om alles kapot te schudden. En met zijn lange, stokkerig witgele armen, sloeg het rond en draaide en rolde met dien kop. En alles zoo wit, ijskoud wit. Als het dan op het hevigst lawaaid, dat alles bliksemsnel ging, stootte het een gil uit, krijschend om zich rond, een langgerekte gil, die snerpte en sneed, schril door zijn hoofd heen.

En nu zag hij dien killen kerel nog. Hij waschte, en kleepte zich, maar altijd dat schrikkelijke. Zoo leeg voelde hij zich in 't hoofd, het krabbelde en kriebelde er met veel beweging en geraas.

Het jonge licht deed hem toch goed, hij